

Octavian SAIU

NAȘTEREA sau nevoia de a spera

În sala „Marin Sorescu” a Teatrului Național din Craiova, un strigăt amplifică, până la marginile lumi, durerea omului la sfârșitul celui mai însângerat secol. Spațiul pictural, realizat de Viorel Penișoară-Stegaru, nu poartă amprenta omenescului, a viului, ci pare o imagine post-apocaliptică. Ca și textul profesorului Constantin Voiculescu, el anulează orice dialectică a timpurilor și ne confruntă cu permanențele tragice ale istoriei: crima, suferința, distrugerea, autodistrugerea...

Poetica propusă de regizor poartă – declarat – marca postmodernismului (nimic mai adecvat unei teme care denunță eșecurile modernității). În acest sens, înțelegem relația lui cu limbajul cinematografic (familiar, de altfel) – prezența unui ecran care în fundal recompune imagini ale realității. Pe acest ecran apar victime și torționari, actrița însăși și spectatorii care o privesc. Însă, între noi și proiecția zilnică a personajului, între noi și „noi”, avem adevărul scenei și al vieții încarnat de ființa *Femeii*.

Natașa Raab și regizorul Bogdan-Cristian Drăgan vor să ne oblige. Femeia din fața noastră, desacralizată prin repetarea fără discernământ a

nașterilor se sanctifică prin voința de a duce la capăt această ultimă sarcină – bizară, extrauterină. Înconjurată de măști suspendate – idoli monstruoși ai unui mileniu fantastic – se opune prin gestul ei sterilități universale.

Atunci când se revoltă împotriva divinității care nu o mai ia în seamă, *luăm parte* la suferința ei. Atunci când actrița trece în public, sfărâmând iluzia și convenția, *ne detașăm* necesar

de accentele patetice ale monodramei, de trăirile ei. De aici, o receptare complexă. Monologul scenic e întrerupt de apariția *Comandorului*, cvasiinert, atârnat pe un cablu, cu o voce răsunătoare. Având atributele războiului, el potențează prin contrast natura autentic umană a suferinței eroinei, căreia îi descoperim astfel rostul.

Într-un neant de violență absurdă, de criză a spiritului, *Nașterea* rămâne o parabolă despre încrâncenarea și sensurile actului de a fi.

**Teatrul Național din Craiova – NAȘTEREA de Constantin Voiculescu.
Regia: Bogdan-Cristian Drăgan. Scenografia: Viorel Penișoară-Stegaru.
Cu: Natașa Raab.**

